ePublishing

Μακεδονικά

Τόμ. 35 (2006)

Θ. Κ. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, Τα δημοτικά τραγούδια του Ταξιάρχη Γρεβενών, έκδ. Πολιτιστικός Σύλλογος Ταξιάρχη Γρεβενών – έκδ. Κώδικας, Θεσσαλονίκη 2004, σσ. 227

Αθ. Ε. Καραθανάσης

doi: 10.12681/makedonika.18

Copyright © 2014, Αθ. Ε. Καραθανάσης

Άδεια χρήσης Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0.

Βιβλιογραφική αναφορά:

Καραθανάσης Α. Ε. (2011). Θ. Κ. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, Τα δημοτικά τραγούδια του Ταξιάρχη Γρεβενών, έκδ. Πολιτιστικός Σύλλογος Ταξιάρχη Γρεβενών – έκδ. Κώδικας, Θεσσαλονίκη 2004, σσ. 227. *Μακεδονικά*, *35*, 303–305. https://doi.org/10.12681/makedonika.18

https://epublishing.ekt.gr | **e-Εκδότης:** ΕΚΤ | **Πρόσβαση:** 23/08/2025 05:17:39

Μαρτίου, ἡ νέα ἀπογραφή, ἡ ἀποστασία τοῦ πασᾶ τῆς Σκόδρας Μαχμοὺτ Μποσατλῆ ποὺ νίκησε τὸν τουρκικὸ στρατό –γιὰ τὸν ἐξοπλισμὸ καὶ τὴν μισθοδοσία τοῦ ὁποίου ἐπεβλήθησαν νέοι φόροι καὶ ἀγγαρεῖες σὲ βάρος τῶν κατοίκων τῆς Ὀρμύλιας–, ἡ ἐξουδετέρωση τῶν κλεπτῶν καὶ ἡ ἠρεμία ποὺ ἐπικράτησε στὴν περιοχή. Τὸ μόνο κακὸ ἦταν οἱ ἀδικίες τοῦ πασᾶ σὲ βάρος τῶν κατοίκων ποὺ αὐθαιρετώντας ἔκλεπτε τὴν παραγωγή τους, ἐπιβάλλοντας ταυτοχρόνως καὶ τὶς συνηθισμένες ἀγγαρεῖες. *Ὁμοίως καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος ἀπερνοῦσε, καθὼς καὶ ὁ προαπερασμένος, μὲ ταῖς ἴδιαις ἀγγαρίαις, μὲ τὴν ἴδιαν ἀδικίαν, μὲ τὴν ἴδιαν ἡσυχίαν. μόνον τὰ δωσίματα ἀνέβησαν περισσότερον·* αὐτὰ γράφει ὁ Γιαννάκης γιὰ τὴν ἀρχὴ τοῦ 1836 ποὺ συνεχίσθηκε μὲ τὴν ἀνυδρία: *ἕνα καῦμα τὸ καλοκαίρι*, κλύδωνας (ἀναταραχὴ τοῦ καιροῦ) καὶ σίφουνας. Τὸ 1837 ἦταν ἴδιο μὲ τὸ προηγούμενο μόνον ποὺ ὁ χειμώνας χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ ἀνυδρία καὶ ζέστη, ἔκλειψη σελήνης (8 Ἀπριλ.), πανούκλα στὴν Θεσσαλονίκη καὶ ἀγγαρεία τῶν κατοίκων γιὰ τὴν μεταφορὰ σιταριοῦ στὴν δοκιμαζόμενη πόλη. Ὁ Γιαννάκης καταγράφει, ὡσαύτως, τὰ ποσὰ ποὺ πλήρωσε ἡ Ὀρμύλια γιὰ ὑποθέσεις καὶ ὑποχρεώσεις τῶν Τούρκων γιὰ κατασκευὴ γέφυρας στὸν Ἀξιό, ἀγώγια, πεσκέσια κ.λπ. Τότε ἀντικαταστάθηκε καὶ ὁ πασᾶς τῆς Θεσσαλονίκης.

Αὐτὰ ἦσαν σὲ γενικὲς γραμμές, κατὰ τὴν ἄποψή μου, τὰ κυριότερα σημεῖα τοῦ χρονικοῦ τοῦ Γιαννάκη· ἕνα χρονικὸ ἀνεκτίμητο γιὰ τὴν τοπικὴ ἱστορία, τὴν ἱστορία τῆς Μακεδονίας, τὰ δεινὰ ποὺ ὑπέστη ἡ Χαλκιδικὴ τὴν περίοδο 1821-1837. Ὁ ἐκδότης κ. Χ. Κ. Παπαστάθης τὸ ἐξέδωσε κατὰ τοὺς καθιερωμένους κανόνες ἐκδόσεως τῶν μεταβυζαντινῶν χρόνων καὶ τὸ σχολίασε μὲ τὸν δέοντα τρόπο στὶς σημειώσεις του ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν ἔκδοσή του.

Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης ΑΘ. Ε. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ

Θωμᾶς Κ. Παπαθανασίου, *Τὰ δημοτικὰ τραγούδια τοῦ Ταξιάρχη Γρεβενῶν*, ἔκδ. Πολιτιστικὸς Σύλλογος Ταξιάρχη Γρεβενῶν-ἔκδ. Κώδικας, Θεσσαλονίκη 2004, σσ. 227.

Ὁ κ. Θ. Κ. Παπαθανασίου εἶναι φιλόλογος-καθηγητὴς καταγόμενος ἀπὸ τὸν Ταξιάρχη, τὸ γνωστὸ κεφαλοχῶρι τῶν Γρεβενῶν, ἀσχολούμενος ἀπὸ καιροῦ μὲ ἰδιαίτερη εὐαισθησία μὲ τὴν πολιτισμικὴ παράδοση τοῦ τόπου του, τὴν ὁποία ἐβίωσε ἀπὸ τὰ παιδικά του χρόνια καὶ ἡ ὁποία τείνει νὰ ἐξαφανισθεῖ ἐξ αἰτίας τῶν νέων μορφῶν τρόπου ζωῆς ποὺ εἰσέβαλε στὴν ζωή μας ἐδῶ καὶ ἀρκετὸν καιρό. Αὐτὴν τὴν πολιτισμικὴ παράδοση φιλοδόξησε νὰ περισώσει ὁ συγγρ. μὲ τὴν παροῦσα ἔκδοση τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν τοῦ χωριοῦ του. Καὶ αὐτὴν τὴν φιλότιμη προσπάθεια χαιρετίζουμε ὅλοι, μὲ πρῶτον τὸν Νομάρχη Γρεβενῶν κ. Δημ. Β. Ρίγγο, ποὺ προλογίζει καὶ τὴν ἔκδοση τοῦ βιβλίου. Ὁ συγγρ. ἐργάσθηκε μὲ φιλοτιμία καὶ μὲ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴν καταγραφὴ τῶν τραγουδιῶν τοῦ Ταξιάρχη βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς δικούς του ἀνθρώπους, συγγενεῖς, φίλους καὶ συγχωριανοὺς ποὺ ἀνέσυραν ἀπὸ τὴν μνήμη τους τὶς παλαιὲς καλὲς ἐποχὲς ποὺ τὸ δημοτικὸ τραγούδι συνόδευε τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες τοῦ Ταξιάρχη, ὅπως, ἄλλωστε, καὶ κάθε ἑλληνικοῦ χωρίου.

Ἡ παροῦσα ἔκδοση μερίζεται σὲ τρία μέρη. Στὸ πρῶτο ὁ συγγρ. χαρακτηρίζει, καὶ αἰτιολογεῖ τὸν χαρακτηρισμό, τὸ ἑλληνικὸ δημοτικὸ τραγούδι ὡς πνευματικὸ δημιούργημα· ἐξετάζει, ἔτσι, τὴν δημιουργία του, τὶς ρίζες του (ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ Ὁμήρου ἀκόμη), τὸ ἱστορικό, οἰκονομικό, κοινωνικὸ καὶ πολιτισμικὸ ὑπόβαθρο,

καθὼς ἡ ἀρχὴ τοῦ νεοελληνικοῦ τραγουδιοῦ τοποθετεῖται στὶς ἀρχὲς τοῦ 11ου αἰ., μὲ τὰ ἀκριτικὰ τραγούδια· στὸ πέμπτο κεφάλαιο «Τὸ δημοτικὸ τραγούδι», ὁ συγγρ. ἐκφράζει τὴν ἀνησυχία του ἐκ τοῦ λόγου ὅτι οἱ ξένες συνήθειες πού εἰσέβαλαν στὴν ζωή μας ἐπηρέασαν ἀρνητικῶς τὶς γνήσιες ἐκφράσεις τῆς νεοελληνικῆς ζωῆς (γέννηση, γενέθλια, ἀρραβώνας, γάμος)· στὸ ἕκτο κεφάλαιο ὁ συγγρ. καταγράφει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ: ἁπλότητα, ἐνάργεια, ἀκρίβεια, ἐκφραστικὴ δύναμη, τολμηρὲς προσωποποιήσεις, ὅπου τὰ ἄψυχα καὶ ἔμψυχα παίρνουν ἀνθρώπινη λαλιὰ καὶ δύναμη, συμπάσχουν κ.ἄ., καθὼς καὶ τὰ ἄσκοπα ἐρωτήματα, τὴν ἀρχὴ τῆς ἰσομετρίας, ὅπου κάθε στίχος συνιστᾶ μελωδικὴ ἑνότητα μὲ ὁλοκληρωμένο νόημα, τὸν χωρισμὸ τοῦ ὑποκειμένου ἀπὸ τὸ ρῆμα κ.ἄ. Ὅσο γιὰ τὸν στίχο καὶ τὸ μέτρο τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν, ὁ συγγρ. ὑπενθυμίζει ὅτι ὁ βασικὸς στίχος τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ εἶναι ὁ ἰαμβικὸς δεκαπεντασύλλαβος, ὁ γνωστὸς ὡς πολιτικός, καὶ ὅτι τὸ μέτρο τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ δὲν στηρίζεται στὴν προσωδία, ἀλλὰ στὴν σταθερὴ ἐναλλαγὴ τονισμένων καὶ ἀτόνων συλλαβῶν, ὅπου κάθε στίχος χωρίζεται σὲ δύο ἡμιστίχια, τὸ πρῶτο ὀκτασύλλαβο καὶ τὸ δεύτερο ἑπτασύλλαβο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἰαμβικὸ δεκαπεντασύλλαβο παρατηροῦνται καὶ ὁ τροχαϊκὸς ἑπτασύλλαβος ἢ ὀκτασύλλαβος, ἰαμβικὸς ὀκτασύλλαβος κ.ο.κ. Στὸ ἑπόμενο, βραχὺ κατὰ τὴν ἔκφραση, κεφάλαιο, ὁ συγγρ. ἐπισημαίνει τὸν ρόλο τῆς γυναίκας στὸ δημοτικὸ τραγούδι: τραγουδᾶ, χορεύει κρατεῖ τὴν παράδοση τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ στὶς ἐκφάνσεις τοῦ βίου μας, ἀπὸ τὰ τραγούδια τῆς ἀγάπης, τῆς ξενιτιᾶς, τὰ νανουρίσματα ὡς τὰ μοιρολόγια. Στὸ ἕνατο κεφάλαιο ὁ συγγρ. ἐξηγεῖ τὴν δική του κατάταξη τῶν τραγουδιῶν ἀλλὰ καὶ ἀκολουθεῖ, ὅμως, τὴν κατάταξη τοῦ Ν. Πολίτη μὲ κάποιες ἀλλαγές. Ἔτσι κατέταξε σὲ δέκα ἕξι κατηγορίες τὰ δημοτικὰ τραγούδια τοῦ Ταξιάρχη Γρεβενῶν. Καὶ ἦταν ἀσφαλῶς ὑποχρεωμένος ὁ συγγρ. νὰ ἐξηγήσει τὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα τοῦ Ταξιάρχη ποὺ ἀνήκει στὰ βόρεια ἰδιώματα, βασικά, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποια ἄλλα γνωρίσματα, κοινὰ σὲ ἰδιώματα τῶν λοιπῶν περιοχῶν τῆς Ἑλλάδος. Στὸ ἑνδέκατο κεφάλαιο ὁ συγγρ. διαθέτει τὸν τρόπο καταγραφῆς τῶν τραγουδιῶν: γράφτηκαν στὸ τοπικὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα, χωρὶς τὴν φθογγικὴ καὶ φωνητικὴ ἀπόδοση καὶ χωρὶς τὴν χρήση ξένων στοιχείων τοῦ ἀλφαβήτου, ὅπως g, i, d, b, u, κ.λπ., παράλειψη ποὺ συμπληρώνεται μὲ τὸ ὑπόμνημα στὸ τοπικὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα, καὶ μὲ τὸ γλωσσάρι (βλ. τρίτο μέρος τοῦ βιβλίου). Γιὰ ἐνημέρωση τοῦ ἀναγνώστη ὁ συγγρ. στὸ δωδέκατο κεφάλαιο γράφει γιὰ τὶς ἐκδόσεις καὶ συλλογὲς δημοτικῶν τραγουδιῶν (Fauriel, Haxthausen, Firmenich, Tomaseo κ.λπ.).

Τὸ δεύτερο μέρος, ὅπου κατατίθεται καὶ ἡ πρωτογενὴς ἔρευνα τοῦ συγγρ., καταλαμβάνει καὶ τὶς περισσότερες σελίδες τοῦ βιβλίου (σσ. 32-232). Ἀρχίζει μὲ τὴν ἑνότητα τὰ «Ἱστορικά»: τὸ πρῶτο εἶναι μοιρολόγι γιὰ τὴν Ἅλωση ποὺ τραγουδιέται τὴν τρίτη μέρα τοῦ Πάσχα στὸ μοναστήρι τῶν Ταξιαρχῶν, ἀκολουθοῦν τὰ τραγούδια γιὰ τὸν ἀγωνιστὴ Θ. Ζιάκα (μέσα 19ου αἰ.), καὶ τοῦ καπετὰν Λουκᾶ· ἀκολουθοῦν τὰ «Ἀκριτικά» μὲ τὸν ὀνομαστὸ καπετὰν Ζῆδρο (Ζῆντρο), ἀρχὲς καὶ μέσα τοῦ 18ου αἰ., ποὺ μολονότι ἱστορικό, τὸ θέμα του ὁμοιάζει μὲ ἀκριτικό, ἐνῶ τὸ ὑπ' ἀριθμ. 11 τραγουδιέται καὶ χορεύεται μὲ ἀργὸ βηματισμὸ μοιρολογιοῦ τὴν Τρίτη τοῦ Πάσχα στὴν μονὴ τῶν Ταξιαρχῶν. Στὰ «κλέφτικα» ὁ συγγρ. καταγράφει τὰ ὑπ' ἀριθμ. 12-28 δημοτικὰ τραγούδια· σχολιάζονται τὰ ὑπ' ἀριθμ. 14 (γιὰ τοὺς κλέφτες τοῦ Βάλτου Ἀκαρνανίας), 20 (γιὰ τὸν ἀρματωλὸ Κίτσιο), 21 (γιὰ τὸν Κατσαντώνη), 23 (γιὰ τοὺς Λαζαίους), 24 (γιὰ τὸν Τότσκα), 25 (γιὰ τὸν προεστὸ τοῦ Ἀσπροπόταμου Δημάκη), 27 (γιὰ τὸν Θύμιο Βλαχάβα), 28 (γιὰ τὸν καπετάνιο Παπαγεώργη τῶν Γρεβενῶν). Στὶς «Παραλογές» ὁ συγγρ. καταγράφει τὰ ὑπ' ἀριθμ. 29-48 τραγούδια: τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ, τῆς Εὔδους (Εὐδοκίας) κ.ἄ., μὲ τὴν σημείωση ὅτι τὰ ὑπ' ἀριθμ. 40-41 τραγου-

διοῦνται τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων. Στὰ «θρησκευτικά», ὅπου τὰ ὑπ' ἄριθμ. 74-78, καταγράφει ἕνα τὸ ὁποῖο λέγεται καὶ χορεύεται ἀπὸ τὶς γυναῖκες τοῦ Ταξιάρχη στὴν μονὴ τὴν τρίτη ἡμέρα τοῦ Πάσχα μαζὶ μὲ ἄλλα τραγούδια. Στὴν κατηγορία «Κάλαντα» περιλαμβάνονται τὰ ὑπ' ἀριθμ. 54-72 εἶναι τὰ τραγούδια ποὺ τραγουδιοῦνται στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ (ἀριθμ. 57), στὸν καλοστεκούμενο νοικοκύρη (ἀριθμ. 61), στὴν οἰκοδέσποινα (ἀριθμ. 62), στὸ σπίτι τοῦ τσέλιγκα (ἀριθμ. 63), στὸ νιόπαντρο ζευγάρι (ἀριθμ. 64) κ.λπ. Στὰ τραγούδια τῆς «ἀγάπης» περιλαμβάνονται τὰ ὑπ' ἀριθμ. 73-81 καὶ σ' αὐτὰ τῆς «ξενιτιᾶς», τὰ ὑπ' ἀριθμ. 82-90. Στὴν ἕνατη κατηγορία εἶναι τὰ «σουμπετιάτικα» τραγούδια, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν λέξη σουμπέτι=συμπόσιο· πρόκειται γιὰ τὰ τραγούδια τῆς τάβλας ἢ τοῦ τραπεζιοῦ καὶ ἐδῶ εἶναι τὰ ὑπ' ἀριθμ. 91-104 καὶ τὰ 12 γυρίσματα τῶν σουμπετιάτικων. Στὴν δέκατη κατηγορία καταγράφονται τὰ «μοιρολόγια», τὰ ὑπ' ἀριθμ. 105-123, ὅπου περιλαμβάνονται καὶ ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν θέμα τὸν ἀποχωρισμό, τὴν φυλακή, τὴν βαριὰ ἀρρώστια, τὸ ὄνειρο, τὴν σκλαβιά. Τὰ χορευτικὰ μερίζονται σὲ γενικά, χορευτικά, λιανοτράγουδα, ἀποκριάτικα, πασχαλιάτικα, πρόκειται γιὰ τὰ ὑπ' ἀριθμ. 124-209, ποὺ τὰ περισσότερα χορεύονται τὴν Ἀποκριὰ στὸν Φανὸ καὶ ποὺ ὁ συγγρ. χαρακτηρίζει τραγούδια τῆς ἀγάπης, τραγούδια ἐρωτικὰ τὰ ὁποῖα βρίσκονται κοντὰ στὴν διονυσιακὴ ἔκφραση. Ὁ συγγρ. θεωρεῖ ὅτι ἀπὸ τὰ καλύτερα σὲ μελωδία καὶ θεματικὴ σύλληψη εἶναι τὰ πασχαλιάτικα τραγούδια *ποὺ τραγουδιοῦνται καὶ χορεύονται ἀπὸ τὶς γυναῖκες στὶς μεγάλες μέρες τοῦ κύκλου τῆς Πασχαλιᾶς ἰδιαίτερα στὰ χωριὰ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῶν Γρεβενῶν.* Στὰ τραγούδια αὐτὰ ἡ ἀγάπη, ἡ ξενιτιά, ἡ ἀρρώστια, ἡ φυλακὴ καὶ ὁ θάνατος εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγαπητὰ θέματα. Ὁ κύκλος τῶν τραγουδιῶν αὐτῶν ἔκλεινε τὴν Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ, ἀφοῦ ἀπὸ τὴν ἑπομένη ἄρχιζαν οἱ ἀγροτικὲς ἐργασίες καὶ ὁ χορευτικὸς κύκλος ἔκλεινε, καὶ αὐτός, μὲ τὸ εὐθυμοσατιρικὸ τραγούδι ποὺ ὑπενθύμιζε αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ κάποιον αὐτοσαρκασμό. Ἡ δωδέκατη κατηγορία «τῆς ἀρραβώνας καὶ τοῦ γάμου» μερίζεται σὲ τραγούδια: α) τῆς «ἀρραβώνας» (τὰ ὑπ' ἀριθμ. 210-221), καὶ β) τοῦ «γάμου» (τὰ ὑπ' ἀριθμ. 222-245), ὅπου περιγράφονται τὰ συνήθη θέματα μὲ τὰ προζύμια, τὴν περιποίηση τῆς νύφης, τὸν χορὸ κ.λπ. Τὰ τραγούδια τῆς φυλακῆς περιγράφουν τὴν ζωὴ καὶ τὰ βάσανα τῶν φυλακισμένων, ἐνῶ στὴν ἴδια κατηγορία περιλαμβάνονται καὶ ἐκεῖνα ποὺ ἀναφέρονται στοὺς ληστὲς (τὰ «ληστρικά»). Ἐδῶ περιλαμβάνονται τὰ ὑπ' ἀριθμ. 246-249. Ἀκολουθοῦν τὰ γνωμικὰ τραγούδια (ἀριθμ. 250-258), ποὺ διαιροῦνται σ' αὐτὰ τῆς πιρπιρούνας καὶ τοῦ θερισμοῦ καὶ ποὺ συνδέονται αὐτονοήτως μὲ τὴν ἀγροτικὴ ζωή ποὺ τὶς διάφορες πτυχές της τραγούδησε ὁ λαός μας. Τέλος, στὴν δέκατη ἕκτη κατηγορία καταγράφονται τὰ παιδικὰ μὲ τὶς τρεῖς ὁμάδες: Τὰ νανουρίσματα, τὰ ταχταρίσματα-ποδαρίσματα, τὰ διασκεδαστικά.

Τὸ δεύτερο μέρος τοῦ βιβλίου κλείνει μὲ τὴν βιβλιογραφία καὶ τὸ εὑρετήριο τοῦ τίτλου τοῦ τραγουδιοῦ - ἀριθμὸ τραγουδιοῦ. Στὸ τρίτο, καὶ μικρότερο, μέρος τῆς μελέτης ὁ συγγρ. παραθέτει τὸ Γλωσσάρι (σσ. 199-231), τὸ ὁποῖο, μὲ τὴν βοήθεια τῆς βιβλιογραφίας, συνιστᾶ ἀπὸ τὰ ἐνδιαφέροντα τμήματα τῆς μελέτης.

Γενικῶς, ἡ μελέτη τοῦ κ. Θ. Κ. Παπαθανασίου εἶναι μία σημαντικὴ συμβολὴ γιὰ τὴν γνωριμία μας μὲ τὴν δημοτικὴ παράδοση τοῦ Νομοῦ Γρεβενῶν, ἀφοῦ ὁ συγγρ. ἐργάσθηκε μὲ φιλότιμη διάθεση, καὶ ἐκμεταλλευόμενος πρόσωπα ποὺ τὴν ἐβίωσαν στὸ παρελθόν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν δική του ἐμπειρία, αὐτὴν δηλ. ποὺ μπόρεσε νὰ διασώσει μὲ τὸ βιβλίο του αὐτό, τὰ δημοτικὰ τραγούδια τοῦ χωριοῦ του, τοῦ Ταξιάρχη Γρεβενῶν.

Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης ΑΘ. Ε. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ